

ի պարթևական տարաշխարհիկ բարբառսնոցա պատասխանեն: Պետրոս՝ որ ի կափառնառում սնեալ, լսեմք զի ընդ Հռովմայեցւոց լեզուն խրոխտայով արշաւէ: Եւ Փիլիպպոս՝ որ ի Բեդսայիդա Գալիլիացւոց՝ Արաբացւոց բարբառովն զխօսս իւր յօդէ: Յովհաննէս որ ի Նազարէթ սնեալ՝ զիա՛րդ Կիլիկեցւոց ձայնիւն զմեզ հարցանէ: Եւ Թովմասու սոքա լսեն, որ յԵթովպացւոց լեզուն զբանս մարգարէից յիշեցուցանէ: Թադէոսն այն տխմար՝ տեսէք, որքա՛ն վայելուչ Մեծաց Հայոց բառիւք զբանս իւր յօդէ: Եւ Բարդուղիմէոս մանուկ՝ իբր թէ ի Մարս ծնեալ՝ զնոցին խօսսն հնչեցուցանէ: Ո՛վ սքանչելեացս, ի զանազան զաւառս ծնաք, և աշխատութեամբ ի բարբառն նոցին վարժեցաք: Եւ ահա սոքին՝ որք ոչ տեսին զայն քաղաքս՝ անաշխատ զնոցին ձայնս հնչեն»:

Առաջեղոց և Աւեսարակցաց խորհրդակցակները .— Ա. Տասներկու Առաքեալներուն հնագոյն պարզ խորհրդանշանն այսպէս էր. տասներկու ոչխարներ կը շըրջապատէին քաջ հովիւ Յիսուսը, մինչ Ան կը կրէր գառնուկ մը իր բազկաց վրայ, կամ գարձեալ, Յիսուս իբրև Գառն Աստուծոյ, բարձր տեղուոյ մը վրայ՝ ուրկէ դրախտին չորս դետերը կը հոսին. մէկ կողմի վեց ոչխարները Երուսաղէմը կը թողուն, և միւս կողմը՝ նոյն թուով կը մեկնին Բեթղեհէմէն: Հագուած զիւտ կերպով կը ներկայացուէին իբր աղանիւ: Յետոյ անոնք կը ներկայացուէին մարդեր՝ որոնց ամէնքն ալ ոչխարներ կը կրէին կամ անոնց տեղ՝ թղթապատասխներ, և իրարմէ կ'որոշուէին՝ իրենց անունին վերեւ գրուած արձանագրութեամբ:

Վեցերորդ դարէն սկսեալ, Առաքեալներէն իւրա-